

ΝΕΑ ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

Ὡς γνωστὸν ἡ «Σύναξις Ὁρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν» συνέταξε καὶ ἐκυκλοφόρησε τὸ 2009 τὴν ἱστορικὴ πλέον γιὰ τὴν ἀπήχηση ποὺ εἶχε «Ὁμολογία Πίστεως κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ», ἡ ὁποία ὑπεγράφη ἀπὸ μεγάλο ἀριθμὸ ἀρχιερέων, λοιπῶν κληρικῶν καὶ μοναχῶν, καὶ ἀπὸ χιλιάδες Ὁρθοδόξων πιστῶν ἀνὰ τὴν οἰκουμένη.

Ἡ ἀφύπνιση ποὺ προεκάλεσε εἶναι ἐντυπωσιακὴ. Ἐνῶ σκεπτόμασταν ὅτι μετὰ παρέλευση τόσων ἐτῶν ἐχρειάζετο μία ἀνανέωση καὶ ἐνίσχυση ἐκείνου τοῦ κειμένου, ὡς ἀπὸ Θεοῦ ἀπάντησις καὶ δωρεὰ μᾶς ἦλθε ἓνα ἐξαιρετικὸ κείμενο «Ὁμολογίας», ποὺ συνέταξε καὶ ἐκυκλοφόρησε ἡ Ρουμανικὴ Σκήπη τοῦ Τιμίου Προδρόμου στὸ Ἅγιον Ὄρος, ἡ ὁποία ἀνήκει στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῆς Μεγίστης Λαύρας. Τὸ κείμενο ὑπογεγραμμένο, ἀπὸ ὅλους τοὺς μοναχοὺς τῆς Σκήπης, πάνω ἀπὸ τριάντα, μετὰ τῶν προεστώτων καὶ πνευματικῶν τῆς, ἐκυκλοφορήθη ρουμανιστὶ στὴν Ρουμανία, προκαλέσαν εὐφροσύνη στοὺς Ὁρθοδόξους, ἀλλὰ καὶ ὀργὴ καὶ κατασχύνη στοὺς Οἰκουμενιστάς.

Αὐτὸ τὸ κείμενο, μεταφρασμένο στὰ ἑλληνικὰ, ἀπεδέχθη καὶ ἐπήνεσε ἡ «Σύναξις Ὁρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν», τὸ ὑπογράφει διὰ τῶν ἐκπροσώπων τῆς καὶ ὡς ἰδικόν τῆς κείμενο καὶ θὰ χαρεῖ, ἂν ὑπογραφεῖ στὴν συνέχεια καὶ ἀπὸ ἄλλους κληρικοὺς καὶ μοναχοὺς, τῶν ὑπογραφῶν ἀποστελλομένων εἰς: synaxisorthkm@gmail.com

Ἀκολουθεῖ τὸ κείμενο τῆς Ὁμολογίας:

ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὅλοι ὅσοι λάβαμε τὸ Βάπτισμα στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ πιστεύουμε Ὁρθόδοξα εἴμαστε πλήρη μέλη τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ποὺ εἶναι μόνον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, δηλ. τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἔχει κεφαλὴ τὸν ἴδιο τὸν Θεάνθρωπο Κύριον ἡμῶν

Ἰησοῦν Χριστόν. Διά τοῦ Μυστηρίου τοῦ Ἁγίου Χρίσματος λάβαμε τήν Σφραγίδα τῆς Δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί διά τῆς θείας Μεταλήψεως τοῦ Τιμίου Σώματος καί Αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἐνωμόμαστε μέ τόν Χριστό καί γινόμαστε μέλη τοῦ Σώματός Του.

Ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἀποκλειστικῶς καί μόνον εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, μόνο στήν ὁποία ἐνωμόμαστε μέ τόν Ἀληθινό Θεό καί μόνο μέσα στήν ὁποία ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά σωθεῖ, ἀποκηρύττουμε καί ἀπορρίπτουμε δημόσια τίς ποικίλες αἵρέσεις, οἱ ὁποῖες μόλυναν ἀρκετά μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ αἵρεση δέν βλάπτει μόνο ἐκεῖνον, πού πιστεύει σ' αὐτήν, ἀλλά καί τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἐφόσον ἐκεῖνοι, πού ἔχουν αἰρετικό φρόνημα στήν Ἐκκλησία, διακηρύττουν τήν αἵρεση καί στά ὑπόλοιπα μέλη λόγω καί ἔργω, διασκορπίζοντας ἔτσι τό μικρόβιο τῆς αἱρέσεως σ' ὀλόκληρο τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ αἵρεση, ὅταν διακηρύττεται ἀπό ἐπίσκοπο ἢ ἱερέα, βλάπτει καί τούς πιστούς. Ὁ ἐπίσκοπος καί ὁ ἱερεὺς ὀφείλει νά φροντίζει, ὥστε τά μέλη τοῦ ποιμνίου του νά μὴν διδάσκουν αἵρέσεις. Ἄν οἱ ἠθικές ἀμαρτίες χωρίζουν τόν ἄνθρωπο ἀπό τόν Θεό, ἀκόμη περισσότερο ἡ αἵρεση. Τό καθῆκον τοῦ ἐπισκόπου εἶναι νά ὀρθοτομεῖ τόν λόγον τῆς Ἀληθείας, ἐφόσον ἡ ἀγιότης συνδέεται ὀργανικά μέ τήν Ἀλήθεια¹. Ὁ Χριστός εἶναι ἡ Ὁδός, ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Ζωή. Ἡ αἵρεση εἶναι ψέμα καί βλασφημία ἐναντίον τοῦ σεσαρκωμένου Λόγου, τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ αἵρεση δημιουργεῖται ὡς πνευματική πλάνη καί διαμορφώνεται ὡς ἰδεολογία, πού ἐναντιώνεται στήν Ἀλήθεια, μηδενίζοντας τή δυνατότητα ἀγιότητος καί σωτηρίας.

Ὅπως μιά ἀρρώστια δέν βλάπτει μόνο τό ἀρρωστο ὄργανο, ἀλλά ὀλόκληρο τόν ὀργανισμό, μέ τόν ἴδιο τρόπο καί ἡ αἵρεση, ἐφόσον δηλητηριάζει κάποια μέλη τῆς Ἐκκλησίας, προκαλεῖ πόνο σέ ὀλόκληρο τό σῶμα τῆς καί τό βλάπτει. Γι' αὐτόν τόν λόγο, κάθε φορά πού ἐμφανιζόταν μία αἵρεση, ἡ ὁποία ἀπειλοῦσε τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, συνέρχονταν Οἰκουμενικές καί Τοπικές Σύνοδοι, πού ἀναθεμάτιζαν καί τήν αἵρεση καί τούς αἰρετικούς, οἱ ὁποῖοι τήν ὑπεράσπιζαν. Μέ τόν τρόπο αὐτόν, ἀπέκοπταν ἀπό τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καί τήν αἰρετική διδασκαλία καί αὐτούς, πού τήν προωθοῦσαν.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, στήν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή, λέγει: «καθάπερ γὰρ ἐν ἐνὶ σῶματι πολλὰ μέλη ἔχομεν, τὰ δὲ μέλη πάντα οὐ τὴν αὐτὴν ἔχει πρᾶξιν, οὕτως οἱ πολλοὶ ἐν σῶμά ἐσμεν ἐν Χριστῷ, τὸ δὲ καθ' εἷς ἀλλήλων μέλη. ἔχοντες δὲ χαρίσματα κατὰ τὴν χάριν τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν διάφορα, εἴτε προφητείαν, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς πίστεως»². Καί στήν Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολή: «οὐ δύναται δὲ ὁ ὀφθαλμὸς εἰπεῖν τῇ χειρὶ· χρεῖαν σου οὐκ ἔχω· ἢ πάλιν ἡ κεφαλὴ τοῖς ποσὶ· χρεῖαν ὑμῶν οὐκ ἔχω· ἀλλὰ πολλῶ μαλλον

1. 1ω. 17, 17 «Ἀγίασον αὐτούς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· ὁ λόγος ὁ σὸς ἀλήθειά ἐστι».

2. Ρωμ. 12, 4-6.

τὰ δοκοῦντα μέλη τοῦ σώματος ἀσθενέστερα ὑπάρχειν ἀναγκαῖά ἐστι»³, ἐπισημαίνοντας ἀκολούθως ὅτι «εἴτε πάσχει ἐν μέλος, συμπάσχει πάντα τὰ μέλη, εἴτε δοξάζεται ἐν μέλος, συγχαίρει πάντα τὰ μέλη. Ὑμεῖς δέ ἐστε σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους»⁴.

Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν μας ὅτι μέχρι σήμερα δέν συνῆλθαν Τοπικές Σύνοδοι, γιά νά καταδικάσουν ἐκείνους, πού παραβιάζουν ἐδῶ καί ἕνα περίπου αἰῶνα τόσο τούς Ἀποστολικούς Κανόνες, ὅσο καί τίς ἀποφάσεις τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν καί Τοπικῶν Συνόδων, ἐμεῖς, ὡς ζωντανά μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἀπορρίπτουμε καί ἀποστασιοποιούμεστε ἀπό ὅλες τίς πράξεις, τίς ὁποῖες καταδικάζει ἡ Ἐκκλησία, δηλ.:

- τίς συμπροσευχές μέ τούς αἰρετικούς, ὅπως τήν λεγομένη «ἐβδομάδα προσευχῆς ὑπέρ τῆς ἐνότητος τῶν χριστιανῶν», τούς «ἐσπερινούς ὑπέρ τῆς ἐνότητος τῶν χριστιανῶν» καί ἄλλες παρόμοιες ἐκδηλώσεις, πού λαμβάνουν χώρα σέ ὀρθόδοξες ἐκκλησίες, κατά τήν «ἐβδομάδα προσευχῆς ὑπέρ τῆς ἐνότητος τῶν χριστιανῶν», στίς ὁποῖες προσκαλοῦνται αἰρετικοί νά κηρύξουν ἀπό τό Ἱερό καί Φοβερό Ὁρθόδοξο Βῆμα, ὅπου θυσιάζεται Χριστός ὁ Θεός,

- τήν συμμετοχή σέ συγκρητιστικές διαθρησκευτικές καί διαχριστιανικές συναντήσεις, στίς ὁποῖες οἱ συμμετέχοντες προβαίνουν σέ συγκρητιστικές συμβολικές πράξεις καί γίνονται συμπροσευχές μέ τούς αἰρετικούς.

Ἀποκηρύττουμε ὡς παναίρεση καί ἀπορρίπτουμε δημόσια τόν Οἰκουμενισμό ὑπό ὅλες τίς μορφές του:

α'. Τήν παρουσία τῆς Ρουμανικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καί τῶν ὑπολοίπων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν στό λεγόμενο «Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν»,

β'. Τήν αἵρεση, κατά τήν ὁποία ἡ Ὁρθοδοξία ἀποτελεῖ μόνο ἕνα μέρος τῆς Ἐκκλησίας,

γ'. Τήν αἵρεση, κατά τήν ὁποία ὅλες οἱ χριστιανικές ὁμολογίες εἶναι κλάδοι τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας,

δ'. Τήν αἵρεση, κατά τήν ὁποία ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι μία Ἐκκλησία μεταξύ πολλῶν ἄλλων «οἰκογενειῶν Ἐκκλησιῶν», οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν μαζί τήν Μία Ἐκκλησία,

ε'. Τήν αἵρεση, κατά τήν ὁποία ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας ἔχει ἀπολεσθεῖ. Ἡ Ἐκκλησία, σύμφωνα μέ τήν ὀρθόδοξη διδασκαλία, εἶναι Μία καί Μοναδική, ἐπειδή ἡ Κεφαλή της εἶναι Μία, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. Ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας ἐκφράζεται διά τῆς ἐνότητος τῆς πίστεως, τῆς λατρείας καί τῆς διοικήσεως καί διά τῆς ὑπακοῆς τῶν πιστῶν στήν ἱεραρχία της, ἐφ' ὅσον ἡ ἱεραρχία διατηρεῖ τήν ἐνότητα τῆς πίστεως.

---

3. Α' Κορ. 12, 21-22.

4. Α' Κορ. 12, 26-27.

στ'. Τήν αίρεση, κατά τήν όποία ή Έκκλησία είναι «διηρημένη σέ χριστιανικές όμολογίες», και ότι τώρα έμεις, ως δήθεν «νέοι πατέρες», θά πρέπει νά «έπανεύρουμε τήν ένότητά της» διά του «δογματικού μινιμαλισμού», μέ τό νά αποδεχτοϋμε δηλ. ως βάση τής ένώσεως τών όρθοδόξων μέ τίς αίρέσεις μία μινιμαλιστική πίστη, δηλ. μόνο τήν πίστη στην Αγία Τριάδα και στον Ίησού Χριστό ως Σεσαρκωμένο Θεό και Σωτήρα, παραβλέποντας όλα τά υπόλοιπα δόγματα τής Έκκλησίας, συμπεριλαμβανομένης τής μυστηριακής ιερωσύνης, τών ιερών εικόνων, τής άκτίστου Χάριτος, τής τιμητικής προσκυνήσεως τών Αγίων κλπ.

ζ'. Τήν αίρεση, κατά τήν όποία υπάρχει μία «άόρατη ένότητα» τής Έκκλησίας, μέσω τής κοινής πίστεως στην Αγία Τριάδα και στον Ίησού Χριστό, ως Κύριο και Σωτήρα, και ότι αυτήν (τήν «άόρατη ένότητα») θά ακολουθήσει μία «όρατή ένότητα», ή όποία θά εκπληρωθει διά τής ένώσεως τών «όμολογιών» (ένότης εν τή ποικιλία τών δογμάτων και παραδόσεων).

η'. Τήν αίρεση, κατά τήν όποία άρκει νά πιστεύει κανείς στην Αγία Τριάδα και στον Κύριο Ίησού, ως Θεό και Σωτήρα, για νά ανήκει στην Έκκλησία. Δηλ. ή Έκκλησία θεωρείται ως σύναξη όλων τών χριστιανικών «όμολογιών».

θ'. Τήν αίρεση, σύμφωνα μέ τήν όποία ή Όρθόδοξη Έκκλησία και ή αίρεση του Παπισμού είναι «άδελφές εκκλησίες» και «οί δύο πνεύμονες», μέ τούς όποιους άναπνέει ή Μία Έκκλησία.

ι'. Τήν αίρεση, σύμφωνα μέ τήν όποία μεταξύ τής Όρθοδόξου Έκκλησίας και τής αίρέσεως του Παπισμού δέν υπάρχει καμία δογματική διαφορά, ύποστηρίζοντας ότι ή μόνη διαφορά είναι τό παγκόσμιο πρωτείο έξουσίας του «πάπα» Ρώμης επί τής Καθόλου Έκκλησίας.

ια'. Τίς άνορθόδοξες συμφωνίες, τίς όποιες υπέγραψαν οί εκπρόσωποι τών Όρθοδόξων Έκκλησιών στό πλαίσιο του διαχριστιανικού διαλόγου. Στο σημείο αυτό θέλουμε νά τονίσουμε ότι δέν είμαστε εναντίον του διαλόγου, μέ τήν προϋπόθεση, όμως, ότι αυτός διεξάγεται μέ όρθόδοξες βάσεις και έχει ως σκοπό τήν έπιστροφή τών αίρετικών στην Όρθόδοξη Έκκλησία διά τής κατηχήσεως, τής αποκηρύξεως τής αίρέσεώς τους και τών ιερών μυστηρίων του Βαπτίσματος, του Χρίσματος και τής Θείας Εϋχαριστίας.

ιβ'. Τήν συγκατάθεση τής Ρουμανικής Όρθόδοξης Έκκλησίας στον διάλογο του Chambesy, βάσει του όποιου οί αντιχαλκηδόνιοι αίρετικοί, οί μονοφυσίτες, οί λεγόμενοι μιαφυσίτες, διάδοχοι τής αίρέσεως του Σεβήρου Αντιοχείας αναγνωρίζονται ως όρθόδοξοι. Οί μονοφυσίτες / μιαφυσίτες διδάσκουν ότι ό Χριστός, μετά τήν ένωση, έχει μόνο μία σύνθετη φύση, και απορρίπτουν τό γεγονός ότι οί δύο φύσεις στον Χριστό είναι ένωμένες άσυγχύτως, άτρέπτως, άδιαιρέτως και άχωρίστως στό ένα Πρόσωπο του Θεού Λόγου, διατηρώντας ή κάθε φύση τήν δική της θέληση και ένέργεια. Οί εν λόγω αίρετικοί δέν αποδέχονται τήν διδασκαλία τών Δ', Ε', ΣΤ' και Ζ'

Ἀγίων καί Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί παραμένουν σέ πλάνη καί ἐκτός Ἐκκλησίας. Ἐπίσης, τό κείμενο τοῦ Chambesy ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ ἀναθεματισμός τους ὀφείλεται ἀπλῶς σέ μία παρεξήγηση ὄρων καί ὅτι, ἀκολουθῶς, δέν ὑπάρχει καμία δογματική διαφορά μεταξύ τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καί τῶν μονοφυσικῶν αἰρετικῶν κοινοτήτων (Κοπτῶν, Ἀρμενίων, Συροϊακωβιτῶν, Μαλαμπαριῶν καί Αἰθιοπῶν), πράγμα ἐντελῶς ἀπαράδεκτο.

ιγ'. Τήν συμφωνία τοῦ Μπαλαμάντ, βάσει τῆς ὁποίας οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀποδέχτηκαν ἕνα νέο εἶδος Οὐνίας καί ἀναγνώρισαν τά ψευδῆ Μυστήρια τῶν αἰρετικῶν Παπικῶν. Ἡ ἐν λόγῳ συμφωνία ἀπορρίφθηκε ἀπό τούς ἐκπροσώπους τῶν Τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, πού συνήλθαν στή Baltimore τό 2000.

ιδ'. Τήν αἴρεση, κατά τήν ὁποία τό *Filioque* (ἡ ἐκπόρευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος «καί ἀπό τόν Υἱό») εἶναι μόνο μία ἀπλή παρεξήγηση ὄρων, καί ὄχι μία ἀλλοίωση τοῦ δόγματος τῆς Ἁγίας Τριάδος, τό ὁποῖο μᾶς ἀπεκάλυψε ὁ ἴδιος ὁ Θεός διά τοῦ σεσαρκωμένου Υἱοῦ του, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ⁵.

ιε'. Τήν λεγομένη «ἄρση τῶν ἀναθεμάτων» μεταξύ Ὁρθοδόξων καί Παπικῶν, ἀλλά καί τῶν μονοφυσικῶν, μονοθελητῶν καί μονοενεργητῶν, τά ὁποῖα ἀπήγγειλαν οἱ Ἅγιες καί Οἰκουμενικές Σύνοδοι. Σύμφωνα μέ τήν ὀρθόδοξη διδασκαλία, ἕνα δογματικό ἀνάθεμα δέν ἀκυρώνεται κατά μαγικό τρόπο, ἀν δέν ἐκλείψουν πρῶτα οἱ λόγοι τοῦ ἀναθεματισμοῦ.

ιστ'. Τήν αἴρεση, κατά τήν ὁποία ὑπάρχει σωτήρια Χάρις καί ἐκτός τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί ὅτι ὑπάρχει ἔγκυρο βάπτισμα καί ἐνεργοῦσα Χάρις τῆς ἱερωσύνης καί ἐκτός τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὅμως, καθῶς εἶναι γνωστόν, ἡ ἀπλή ἱστορική καί τυπική ὑπαρξη μιᾶς διαδοχῆς ἀπό τούς Ἀποστόλους ἕως σήμερα καί ἡ ἀπλή ἐκφώνηση μιᾶς φόρμουλας τῆς Ἁγίας Τριάδος δέν ἐπικυρώνει τά «μυστήρια» τῶν αἰρετικῶν.

ιζ'. Τήν γνώμη, κατά τήν ὁποία δέν εἶναι δυνατόν οἱ Ἅγιοι καί Θεοφόροι Πατέρες νά εἶναι ἐπίκαιροι στίς ἡμέρες μας, ἡ ὁποία (αἴρεση) ἀρνεῖται στήν οὐσία τήν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στους Ἅγίους καί Θεοφόρους Πατέρες τῶν Ἀγίων καί Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί, ἀκολουθῶς, τήν ἴδια τήν συνέχεια τῆς ὑπάρξεως τῆς Ἐκκλησίας ὡς Θεανθρωπίνου θεσμοῦ.

ιη'. Τήν γνώμη, ἡ ὁποία ἰσχυρίζεται ὅτι δέν γνωρίζουμε ποιά εἶναι τά ὄρια μεταξύ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τῆς αἵρέσεως, σύμφωνα μέ τήν ὁποία ὅλη ἡ ἀνθρωπότης εἶναι ἐνσωματωμένη σέ μία «ἀόρατη Ἐκκλησία». Κατά τήν ὀρθόδοξη διδασκαλία, ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἱστορική, ὄρατη Ἐκκλησία, ἡ ὁποία κατέχει τήν ἀποστολική διαδοχή καί διατηρεῖ τήν Ὁρθή Πίστη, δηλ. τά δόγματα, τά ὁποῖα διατυπώθηκαν στίς Ἅγιες καί Οἰκουμενικές Συνόδους, καί τά ἀναθέματα, πού ὀριοθετοῦν τήν δογματική Ἀλήθεια ἀπό τό

---

5. Ἰω. 15, 26.

αίρετικό ψέμα, και την μεταδίδει έως συντελείας των αιώνων. Αυτή ή Έκκλησία είναι ή Όρθόδοξη.

ιθ'. Τήν αίρεση, σύμφωνα μέ την όποία και οι αίρετικοί ένσωματώνονται κατά κάποιον τρόπο στην Έκκλησία.

κ'. Τήν αντίληψη, κατά την όποία ό αριθμός των πιστών αποτελεί τό κριτήριο της Άληθοϋς Έκκλησίας. Σύμφωνα μέ την όρθόδοξη διδασκαλία, τό κριτήριο της Άληθοϋς Έκκλησίας είναι ή αναλλοίωτη διατήρηση της άποκαλυπτικής Άληθείας.

κα'. Τήν μετατροπή της οικονομίας σε δόγμα και κανόνα. Σύμφωνα μέ την όρθόδοξη διδασκαλία, ή οικονομία είναι ή προς καιρόν παρέκκλιση από την ακρίβεια, τον κανόνα της πίστεως, λόγω των ανθρώπινων αδυναμιών σε έξαιρετικές περιστάσεις, έχοντας ως σκοπό την επιστροφή των ανθρώπων στην όρθή πίστη, παρά τά αντικειμενικά εμπόδια. Η οικονομία εφαρμόζεται μόνο σε έξαιρετικές περιπτώσεις, προκειμένου να εκπληρωθεί ένας καλός σκοπός σε δυσμενείς καταστάσεις. Έφόσον, όμως, εκλείψουν οι έξαιρετικές περιστάσεις, ή συνέχιση της εφαρμογής της οικονομίας διασαλεύει και καταστρατηγεί την κανονική τάξη, και μ' αυτόν τον τρόπο δέν συνιστά σοφή προσαρμογή, αλλά περιφρόνηση των ιερών θεσμών, και έπομένως οδηγεί στην περιφρόνηση της Όρθοδοξίας.

κβ'. Τους λεγομένους «μικτούς γάμους» μεταξύ όρθοδόξων και έτεροδόξων, επειδή δέν δύνανται να ένωθούν τά αντίθετα, δεδομένου ότι ή βασική προϋπόθεση του μυστηρίου του Γάμου είναι ή κοινή όρθόδοξη πίστη των ύποψηφίων νεονύμφων, οι όποιοι όφείλουν να είναι βαπτισμένοι κλπ. Τό μυστήριο του Γάμου είναι τό μυστήριο της αγάπης και της ένωσης βάσει της όρθης πίστεως. Δέν είναι δυνατόν να ισχύσει τό μυστήριο μόνο για ένα μέλος του ζευγαριού, δηλ. για τό όρθόδοξο. Γι' αυτόν τον λόγο, ό μικτός γάμος καθίσταται άκυρος και άνυπόστατος και συνάμα συνιστά συμπροσευχή μέ τους έτεροδόξους.

κγ'. Τήν άπάρνηση της ισότητας των Προσώπων της Άγίας Τριάδος. Σύμφωνα μέ την όρθόδοξη διδασκαλία, τά ύποστατικά ιδιώματα, δηλ. τό ότι ό Πατήρ είναι άγέννητος, ό Υιός γενητός και τό Άγιον Πνεϋμα έκπορευτό, άποδεικνύει τον τρόπο ύπάρξεως κάθε Προσώπου. Ταυτοχρόνως τά Πρόσωπα είναι ισοδύναμα σε δόξα και λατρεία, έχοντας την ίδια οϋσία.

κδ'. Τήν γνώμη, σύμφωνα μέ την όποία ό έκάστοτε Οικουμενικός Πατριάρχης είναι πρώτος άνευ ίσων. Αυτή ή γνώμη έχει ως βάση την αίρεση, πού άρνεϊται την ισότητα των Προσώπων της Άγίας Τριάδος.

Η Όρθόδοξη Έκκλησία είναι Οικουμενική, και όχι οικουμενιστική, και γι' αυτόν τον λόγο περιμένουμε από τά μέλη της να εφαρμόζουν και να κηρύττουν την Όρθοδοξία σε όλη την κτίση, φέρνοντας πολλούς ανθρώπους στην Κιβωτό της Σωτηρίας, πού είναι ή Όρθόδοξη Έκκλησία, ή Μία, Άγία, Καθολική και Άποστολική Έκκλησία, καθώς όμολογοϋμε στο Σύμβολο της

Πίστεως Νικαίας - Κωνσταντινουπόλεως. Γι' αυτόν τόν λόγο αποστασιοποιούμαστε από τίς θέσεις ὄλων ἐκείνων, πού διδάσκουν καί ἐφαρμόζουν τίς προαναφερθεῖσες αἰρέσεις, εἴτε διατυπωμένες σέ πανορθόδοξες καί τοπικές συνόδους, εἴτε διακηρυγμένες ἀπό πατριάρχες, ἱεράρχες, ἱερεῖς, διακόνους, ὑποδιακόνους, ἀναγνώστες, μοναχοῦς, μοναχές ἢ ἀπλοῦς πιστοῦς.

Ὁ Σωτήρ Ἰησοῦς Χριστός μᾶς παροτρύνει νά ἐπιπλήτουμε τούς ἀδελφούς μας, μέ στόχο τήν ἐπανόρθωσή τους, καί ὑποδεικνύει τό καθήκον τῆς ἐκκλησιαστικῆς συνάξεως νά συνεχίσει τίς ἐπιπλήξεις, ὅταν χρειαστεῖ: «Ἐάν δέ ἀμαρτήσῃ εἰς σέ ὁ ἀδελφός σου, ὑπάγε ἔλεγγον αὐτόν μεταξύ σοῦ καί αὐτοῦ μόνου· ἐάν σου ἀκούσῃ, ἐκέρδησας τόν ἀδελφόν σου· ἐάν δέ μὴ ἀκούσῃ, παράλαβε μετὰ σοῦ ἔτι ἓνα ἢ δύο, ἵνα ἐπὶ στόματος δύο μαρτύρων ἢ τριῶν σταθῇ πᾶν ῥῆμα»⁶. Ὁ οὐ' (75^{ος}) Ἀποστολικός Κανὼν δέν κάνει καμιὰ διαφοροποίηση μεταξύ λαϊκῶν καί κληρικῶν, ὅταν πρόκειται γιά μάρτυρες τῶν ἐκτροπῶν τοῦ ἐπισκόπου: «Εἰς μαρτυρίαν τήν κατά Ἐπισκόπου, αἰρετικόν μὴ προσδέχεσθαι, ἀλλά μηδέ πιστόν ἓνα μόνον· ἐπὶ στόματος γάρ δύο ἢ τριῶν μαρτύρων σταθήσεται πᾶν ῥῆμα»⁷. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος τονίζει ὅτι ὑπάρχει ὑποχρέωση τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας νά ἐπιπλήτουν τόν κληρο, πού διδάσκει ἀνορθόδοξα: «Πρέπει νά κάνουμε ὑπακοή στοὺς διδασκάλους καί ἱερεῖς καί νά μὴν τούς κατακρίνουμε, ἀκόμα κι ἂν ἔχουν ἀσεβή ζωή· ἂν ὅμως ἡ πίστη τους εἶναι λανθασμένη, τότε ὄχι μόνο δέν πρέπει νά τούς ὑπακούσουμε, ἀλλά καί νά φύγουμε ἀπ' αὐτούς καί νά τούς κατακρίνουμε»⁸.

Γι' αὐτό ἀποστασιοποιούμαστε ἀπό τίς θέσεις τους καί, προσευχόμενοι στόν Ἀγαθὸ Θεὸ μέ πόνο καί μέ τήν ἐλπίδα ἐπανορθώσεώς τους, ἐπικρίνουμε:

- τούς ἐκπροσώπους τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, οἱ ὁποῖοι κάνουν δογματικούς συμβιβασμούς καί ὑποστηρίζουν ἐκκλησιολογικές αἰρέσεις στόν διαχριστιανικό καί διαθρησκευτικό διάλογο,

- τόν Παναγιώτατο Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο Α', ὁ ὁποῖος συμπροσευχήθηκε μέ τόν αἰρεσιάρχη «πάπα» Φραγκίσκο Α' στόν Πανάγιο Τάφο, στή Ρώμη καί στό Φανάρι, ποδοπατώντας τούς Ἱερούς Κανόνες τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, οἱ ὁποῖοι ἀπαγορεύουν μέ τό ἐπιτίμιο τῆς καθαιρέσεως τίς συμπροσευχές μέ τούς ἑτεροδόξους,

- τούς Ἱεράρχες διαφόρων τοπικῶν συνόδων, μεταξύ τῶν ὁποίων καί τούς ἱεράρχες, πού ἐστάλησαν ὡς ἐκπρόσωποι τῆς Ρουμανικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, γιά νά συγχαροῦν τόν αἰρεσιάρχη «πάπα» Φραγκίσκο Α' στήν ἐνθρόνισή του ὡς ἡγέτου τοῦ κράτους τοῦ Βατικανοῦ καί τῆς παπικῆς αἰρέσεως.

---

6. Ματθ. 18, 15-17.

7. ΜΟΝΑΧΟΣ ΑΓΑΠΙΟΣ - ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, Πηδάλιον, ἐκδ. Α. ΣΤ. Γεωργίου, Ἀθήνα 1886, σ. 91

8. Β' ὁμιλία στήν Β' πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολή.

Ἐπικρίνουμε, ἐπίσης, καί

- τίς ἐκκλησιαστικές συνόδους, πού στάλθηκαν νά συμμετάσχουν σέ μία τέτοια ἐπαίσχυντη ἐκδήλωση.

- τούς ἱεράρχες, ἱερεῖς, διακόνους, ὑποδιακόνους, ἀναγνώστες, μοναχούς, μοναχές καί πιστούς τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι συμμετείχαν σέ συγκρητιστικές διαθρησκευτικές καί διαχριστιανικές συναντήσεις καί ἔκαναν συγκρητιστικές συμβολικές πράξεις καί συμπροσευχές μέ τούς αἰρετικούς καί κοινώνησαν μαζί τους.

- ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ὑποστηρίζουν ὅτι στήν Ρουμανική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δέν ὑπάρχει πλέον ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐπειδή κάποια μέλη τῆς ἔπescαν στήν οἰκουμενιστική πλάνη, σά νά ἀποσύρθηκε αὐτομάτως ἡ Χάρις ἀπό τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Δέν εἴμαστε ἐμεῖς οἱ σωτῆρες τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά ἡ Ἐκκλησία σώζει ἐμᾶς.

Ἀποστασιοποιούμεστε ἀπό τήν ἐπαίσχυντη ἐνέργεια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου νά προσκαλέσει στό Φανάρι τόν ψευδεπίσκοπο τῆς Ρώμης, Βενέδικτο ΙΣΤ', τό 2006, ἀλλά καί τόν ψευδεπίσκοπο Φραγκίσκο Α', τό 2014.

Ἀποστασιοποιούμεστε, ἐπίσης, καί ἀπό τήν μνημόνευση τοῦ «πάπα» Βενεδίκτου ΙΣΤ' στήν αἴτηση «Ὑπέρ τοῦ ἀρχιεπισκόπου...» τῶν εἰρηλικῶν.

Ἀποστασιοποιούμεστε, παραλλήλως, ἀπό τίς ψευδευλογίες, τίς ὁποῖες ἔδωσε ὁ «πάπας» Βενέδικτος ΙΣΤ' στήν Ἐκκλησία τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου στό Φανάρι καί ἀπό τήν ἐκφώνηση τῆς Κυριακῆς Προσευχῆς ἀπ' τόν ἴδιο.

Ἀποστασιοποιούμεστε, ταυτοχρόνως, καί ἀπό τήν ἐνέργεια τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου Α' νά προσκαλέσει στά Ἱεροσόλυμα τόν ψευδεπίσκοπο τῆς Ρώμης, Φραγκίσκο Α', γιά νά ἐορτάσουν μαζί τήν ψευδή ἄρση τῶν ἀναθεμάτων, πού ἀπαγγέλλθηκαν τό 1054, καθῶς καί ἀπό ὅλες τίς ἐνέργειες ὑπέρ τῆς ψευδοενώσεως μέ τήν αἰρετική παπασύνη.

Δηλώνουμε δημόσια ὅτι οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι κάνουν δογματικούς συμβιβασμούς καί λειτουργικές πράξεις, οἱ ὁποῖες ἔχουν καταδικαστεῖ ἀπό τούς Ἱερούς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, ἐκπροσωποῦν μόνο τόν ἑαυτό τους καί ὄχι ἐμᾶς, τούς πιστούς τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, τό πλήρωμά της.

Δηλώνουμε, ἐπίσης, ὅτι ἀποστασιοποιούμεστε ἀπό ὅλες τίς οἰκουμενιστικές καί συγκρητιστικές ἐνέργειές τους καί περιμένουμε νά δηλώσουν δημόσια μετάνοια, ἐπειδή καί ἡ αἰρετική καί ἑτερόδοξή τους ἐνέργεια ἔγινε δημόσια.

Σέ μία ζῶσα Ἐκκλησία, ὅταν ἕνας ἐπίσκοπος διδάσκει μία διδασκαλία ἀλλότρια ὡς πρός τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, οἱ ἱερεῖς ἐκείνης τῆς ἐπαρχίας ἔχουν τήν δυνατότητα νά διακόψουν τήν μνημόνευση τοῦ ἐπισκόπου, ὁ ὁποῖος διδάσκει δημόσια καί γυμνή τῇ κεφαλῇ τήν αἵρεση, ἕως ὅτου θά

κριθεῖ ἀπό τήν Σύνοδο, σύμφωνα μέ τόν ιε' Κανόνα τῆς ΑΒ' Συνόδου τῆς Κωνσταντινουπόλεως⁹. Γι' αὐτό, ἔμεῖς, κληῖρος καί λαός, διά τῆς παρουσίας ὁμολογίας ἐπικρίνουμε τούς πατριάρχες, τούς ἐπισκόπους καί τούς πιστούς, πού διδάσκουν τήν αἵρεση, μέ πόνο καί μέ ἐλπίδα ἐπανορθώσεώς τους, γιά τήν ὁποία προσευχόμαστε στόν Ἀγαθό Θεό. Ἐπίσης, ἐπικρίνουμε καί ἐκείνους, πού δέν προσπαθοῦν νά διορθώσουν τούς ἀδελφούς τους, οἱ ὁποῖοι ἔπεςαν στήν οἰκουμενιστική πλάνη, υἱοθετώντας μιά παθητική, ἐφησυχαστική καί σιωπηλή στάση, τήν ὁποία ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς βλέπει ὡς τό τρίτο εἶδος ἀθεΐας, μετά τόν ἀθεϊσμό καί τήν αἵρεση.

Εὐχόμαστε ὑπέρ τῆς παρά τοῦ ἐν Τριάδι δοξαζομένου καί προσκυνουμένου Θεοῦ βοηθείας! Ἀμήν.

Ἐάν συμφωνεῖτε μέ τίς θέσεις τοῦ κειμένου τῆς ὁμολογίας, ἀποστείλατε τό ἐπώνυμο, τό ὄνομα, τήν περιοχή καί τό λειτούργημα / ἐπάγγελμα σας στό e-mail: synaxisorthkm@gmail.com

Κάθε κληρικός καί λαϊκός, πού ὑπογράφει τήν παροῦσα ὁμολογία, τήν ἀναλαμβάνει καί ὡς προσωπική του ὁμολογία.

Διά τήν «Σύναξη Ὁρθοδόξων Κληρικῶν καί Μοναχῶν»

Αρχιμ. Αθανάσιος Αναστασίου
Προηγούμενος Ι. Μ. Μεγ. Μετεώρου

Αρχιμ. Σαράντης Σαράντος
Ἐφημέριος Ι. Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου, Αμαρούσιον Ἀττικῆς

Αρχιμ. Γρηγόριος Χατζηνικολάου
Καθηγούμενος Ι. Μ. Αγίας Τριάδος, Ἄνω Γατζέας Βόλου

Γέρων Εὐστράτιος Ἱερομόναχος
Ι. Μ. Μεγίστης Λαύρας Ἁγ. Ὁρους

---

9. «Τά ὀρισθέντα περί πρεσβυτέρων καί Ἐπισκόπων καί Μητροπολιτῶν πολλῶ μαλλον ἐπί Πατριαρχῶν ἀρμόζει. Ὡστε εἴ τις Πρεσβύτερος ἢ Ἐπίσκοπος, ἢ Μητροπολίτης τολμήσῃ ἀποστήναι τῆς πρὸς τόν οἰκείον Πατριάρχην κοινωνίας, καί μὴ ἀναφέρει τό ὄνομα αὐτοῦ κατά τό ὀρισμένον καί τεταγμένον, ἐν τῇ θείᾳ Μυσταγωγίᾳ, ἀλλά πρό ἐμφανείας συνοδικῆς καί τελείας αὐτοῦ κατακρίσεως σχίσμα ποιήσῃ· τοῦτον ὥρισεν ἡ ἅγια Σύνοδος πάσης ἱερατείας παντελῶς ἀλλότριον εἶναι εἴ μόνον ἐλεγχθεῖν τοῦτο παρανομήσας. Καί ταῦτα μὲν ἐσφράγισται τε καί ὥρισται περί τῶν προφάσει τινῶν ἐγκλημάτων τῶν οἰκείων ἀφισταμένων προέδρων, καί σχίσμα ποιούντων καί τήν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας διασπώντων. Οἱ γάρ δι' αἵρεσίν τινα παρά τῶν ἁγίων Συνόδων, ἢ Πατέρων, κατεγνωσμένην, τῆς πρὸς τόν πρόεδρον κοινωνίας ἑαυτούς διαστέλλοντες, ἐκείνου δηλονότι τήν αἵρεσιν δημοσίᾳ κηρύττοντος, καί γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' Ἐκκλησίας διδάσκοντος, οἱ τοιοῦτοι οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῆσει οὐχ ὑπόκεινται πρό συνοδικῆς διαγνώσεως ἑαυτούς τῆς πρὸς τόν καλούμενον Ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀποτερίζοντες, ἀλλά καί τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιωθήσονται. Οὐ γάρ Ἐπισκόπων, ἀλλά ψευδεπισκόπων καί ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν, καί οὐ σχίσματι τήν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλά σχισμάτων καί μερισμῶν τήν ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι».

Πρωτοπρ. Γεώργιος Μεταλληνός

Όμότιμος Καθηγητής Θεολογικής Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Πρωτοπρ. Θεόδωρος Ζήσης

Όμότιμος Καθηγητής Θεολογικής Σχολῆς Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Δημήτριος Τσελεγγίδης

Καθηγητής Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (Σύμβουλος)